

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 16.04.1971, sp. zn. 5 Co 17/71, ECLI:CZ:NS:1971:5.CO.17.1971.1

Číslo: 2/1972

Právní věta: O přerušení zaměstnání I. pracovní kategorie ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. 101/1964 Sb. nejde, přestal-li pracovník toto zaměstnání vykonávat a k této práci se již nevrátil.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 16.04.1971

Spisová značka: 5 Co 17/71

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Přerušení zaměstnání, Sociální zabezpečení

Předpisy: 40/1964 Sb. § 37 101/1964 Sb. § 5
§ 7

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozhodnutím Úřadu důchodového zabezpečení v Praze z 8. 9. 1969 byla zamítnuta žádost navrhovatele o starobní důchod s odůvodněním, že nedosáhl ještě věku 60 roků a pro přiznání důchodu po dovršení věku 55 let jako pracovníka, který pracoval nejméně 20 roků v zaměstnání I. pracovní kategorie, nejsou splněny podmínky. Ve svém opravném prostředku namítal navrhovatel, že sice odpracoval v zaměstnání I. pracovní kategorie pouze 14 roků a 49 dnů, že však je třeba jako dobu zaměstnání I. pracovní kategorie hodnotit také dobu, kdy pobíral invalidní důchod.

Krajský soud v Praze potvrdil rozhodnutí odpůrce s odůvodněním, že navrhovatel nesplnil podmínku nejméně 20 roků zaměstnání I. pracovní kategorie, a že proto mu nevznikl dosud nárok na starobní důchod, když nedosáhl 60 roků věku.

Ve svém odvolání opakuje navrhovatel, že dobu pobírání invalidního důchodu nutno jako náhradní dobu hodnotit v I. pracovní kategorii, takže všechny zákonné podmínky pro přiznání starobního důchodu jsou splněny,.

Nejvyšší soud ČSR usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Navrhovatel pracoval do roku 1946 v zaměstnání I. pracovní kategorie, v němž odpracoval přes 14

roků. Pak v době od 18. 6. 1946 až do 3. 10. 1969 pobíral invalidní důchod, v určitých údobích částečný invalidní důchod.

Navrhovatel se domnívá, že mu nejméně doba pobírání plného invalidního důchodu měla být hodnocena jako náhradní doba podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/1964 Sb. a že podle ustanovení § 5 odst. 2 citovaného zákona měla být doba pobírání invalidního důchodu hodnocena jako doba zaměstnání I. pracovní kategorie. Navrhovatel však přehlíží, že u něho nedošlo k přerušení zaměstnání I. pracovní kategorie a že proto ustanovení § 5 odst. 2 citovaného zákona nelze vůbec použít. O přerušení zaměstnání nejde, když pracovník přestal pracovat a k práci se již nevrátil. Podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. 101/1964 Sb. se jako doby zaměstnání I. a II. pracovní kategorie započítávají také náhradní doby (§ 7 odst. 1 téhož zákona), bylo-li zaměstnání I. nebo II. pracovní kategorie přerušeno jen těmito náhradními dobami. Kdyby tedy navrhovatel, který v roce 1946 přestal vykonávat zaměstnání I. pracovní kategorie, později opět započal toto zaměstnání vykonávat, pak by se mu doba pobírání plného a částečného invalidního důchodu započítala jako doba zaměstnání I. pracovní kategorie v rozsahu, v jakém by podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. h) a ch) zákona č. 101/1964 Sb. byla náhradní dobou. Protože však navrhovatel zaměstnání I. pracovní kategorie přestal vykonávat v roce 1946 a již se k výkonu tohoto zaměstnání nevrátil, nejde o přerušení zaměstnání, a navrhoval proto nesplnil podmínky pro přiznání starobního důchodu před dovršením 60. roku věku.

Náhrada nákladů odvolacího řízení nebyla účastníkům přiznána, protože navrhovatel neměl v odvolacím řízení úspěch a odpůrci žádné náklady nevrátili.